

Udvikling af de store Resultater, han altid ventede sig af dem.

„Naa . . . det er nok for Resten Tid at faa fraspændt,“ afbrød han atter sig selv, da han havde set paa sin store Sølvklokke og efter Bønders Vane holdt den op for Øret. Han kastede Tømmerne hen over de ludende Heste og tilføjede: „Aa hør, Gutten min! Kan du komme og give Fa'er en Haand!“

Disse Ord galdt Drengen, som stadig sad ved Siden af sin Søster paa den store Sten. Her var han imidlertid falden saa dybt i Tanker under Betragtning af Kragesværmen, der havde slaaet sig ned paa Pløjejorden et Stykke borte, at han ikke hørte Faderens Tilraab. Han sad ganske ubevægelig, med Haanden under sit vatbelagte Øre, og stirrede hen for sig med det højtidelige Ansigtstudtryk, hvormed Børn i Erindringen tilbagekalder sig nys overstaaede Lidelser.

Han var lidt lille af sin Alder, og skønt han var det ældste af Børnene, havde han en spinklere Bygning end den et Aar yngre Søster, der var i fuld Besiddelse af Landsbyungdommens sædvanlige kraftige Former og livlige Farver paa Kinder og i Øjne. For øvrigt var han Emanuels udtrykte Billede. Han havde den samme høje,